

La dificultat de la senzillesa

Que difícil és ser senzill, directe i planer. Qui na gran satisfacció s'experimenta davant d'una *opera prima* que recorre a la subtilesa, el sentit comú, la modèstia i ho arrodoneix, tot plegat, amb bones dosis de sentit de l'humor. És el que succeeix a *El meu germà és carnisser* (2008), d'Imma Serra (Girona), un documental de 26 minuts que explora amb bonhomia i molta conya la relació de la realitzadora amb el seu germà carnisser i, sobretot, amb la seva curiosa galeria de clients habituals. El documental es va estrenar a «Gran angular», de RTVE a Catalunya i es va exhibir al cinema Truffaut de Girona. Tot i que algunes situacions semblen massa guionitzades i les converses entre la directora i el germà són la part més fluixa de l'obra, la veritat és que els personatges reals que hi apareixen són una autèntica mina de gags: l'aprenent que no se'n surt a l'hora de fer els nusos de les botifarres, l'àvia que pensa que la càmera darrere el taulell és una bona eina per atrapar els «rampinyaires» del supermercat, o l'extraordinària aparició de l'expropietari del *Diari de Girona*, el qual confessa al seu carnisser que l'amor filial ha deixat pas a l'amor caní.

El meu germà és carnisser és un documental digne d'elogi perquè vivim en uns temps audiovisuals on resulta difícil renunciar a la piròtècnia visual, a l'estètica de videoclip o a una falsa transcendència que poques vegades traspasa la barrera formal.

Els documentals són petits monstres construïts amb trossos de realitat. La realitat fragmentada es vivifica a la sala de muntatge, on es cusen amb paciència els trossos de carn arrencats a la vida. És difícil trobar el punt d'equilibri. Si l'intervencionisme del muntatge és excessiu, es perd l'espontaneïtat i la criatura neix morta.

Fa anys que es parla d'una efervescència del documental. Em sembla detectar en les noves produccions les estètiques que dicten les escoles o els màsters de documental. Els alumnes de la Pompeu Fabra en serien un bon exemple. Sembla que aquestes escoles influeixen d'una manera massa descarada en les primeres produccions dels seus alumnes, en lloc d'oferir-los les eines per desenvolupar la seva pròpia creativitat. Sembla que només tiren endavant els projectes que connecten amb l'ideari del professorat. Personalment, se'm fan insuportables els documentals que filmen com creix l'herba o com l'ombra dels

núvols es desplaça sobre el paisatge. També em poso a tremolar quan algú posa en imatges «una reflexió sobre la mirada» o diu que vol aconseguir «la mirada pura del cinema primitiu». Tot plegat és sovint pura entelèquia. Ànimes subtils mal encaminades.

El cinema català necessita recuperar urgentment una connexió amb la seva gent, amb el seu territori, amb una manera de fer i de ser. I fer-ho en la nostra llengua, és clar. No ens hi juguem només el futur del cinema, sinó potser el futur del mateix país. A *El meu germà és carnisser* s'hi reflecteix un tarannà, una manera d'expressar-se i d'ironitzar sobre la pròpia vida que m'atreveria a dir que és genuïnament catalana, i potser fins i tot gosaria dir que genuïnament gironina. Un trago d'un beuratge rotundament ultralocal però digerible i apreciable arreu. No és fàcil trobar això en altres curts o documentals gestats a Girona. És evident que Imma Serra mereix una altra oportunitat. Si més no per comprovar si la sensibilitat i agudeses que ha mostrat a l'hora de retratar el seu entorn familiar es manté en altres històries i altres escenaris.»

Amer, un exemple de promoció audiovisual

Amera, l'espectacular recreació fílmica de l'origen medieval d'Amer, dirigida per Albert Blanch i Lluís Masachs, trenca amb els típics audiovisuals de promoció municipal. Produïda per Mel Films, amb la col·laboració de la companyia medieval Alma Cubrae i mig poble d'Amer, mostra els paratges i el patrimoni d'una manera imaginativa que dona joc als joves creadors visuals del poble.

RdCLINK Podeu visionar el documental *El meu germà és carnisser* i el film *Amera* al web www.revistadegirona.cat.